

[Den fg. finansminister.]

skulle gå hurtigt, og når han i det hele taget virker noget utilfreds med formen, husker jeg dog en bestemt begivenhed i, jeg tror, slutningen af februar 1963, hvor den, der nu kritiserer mig og regeringen så hårdt for behandlingsformen, var landets statsminister og kom med 13 vidtgående lovforslag af et sådant indhold, at ingen kunne overse deres virkninger, og forlangte dem gennemført i løbet af 24 timer. Hr. J. O. Krag frafaldt senere dette ønske om 24 timer, og der gik nogle dage, og en sådan situation kan vi vel alle komme i. Vi kan vel alle komme i situationer, hvor vi må lægge en lidt anderledes tidsplan end den almindelige i folketinget. Det har vi altså også bedt om, og vi har mødt venlighed fra oppositionens side med hensyn til afvigelse fra visse frister; men vi har på den anden side gerne villet give regeringen mulighed for at samarbejde om sagen og gå ind i en udvalgsforhandling, som vi lagde vægt på, at oppositionen også kunne deltage i.

Vedrørende de andre bemærkninger, der er gjort om disse lovforslag, vil jeg sige, at ligesom der ikke har været noget mystisk ved behandlingsformen, har der heller ikke været nogen mystik med hensyn til, hvilke forslag det er regeringen fremsætter og arbejder med. Regeringen har ikke kørt på papegøjevognen, der har kun været ét sæt forslag til behandling. Men det er vel da ikke så mærkeligt for at bruge hr. Ivar Nørregaards eget udtryk, at hvis der er 97 intelligente medlemmer, der hører til regeringspartierne — undskyld, der er vist 98; jeg glemte åbenbart én. — så kan der da være forskellig opfattelse med hensyn til midlerne, og der kan være noget, man gerne vil foreslå, anderledes er det da ikke. Så undersøger vi det, og vi har da også undersøgt, hvilke andre foranstaltninger man kunne tage i brug i en sådan situation. Jeg ved ikke, om socialdemokratiet ville have været mere positivt indstillet, end det er nu, hvis vi f. eks. havde valgt en momsforhøjelse. Det er jo muligt, at socialdemokratiet ville have betragtet det som en fordel, og når man kredser omkring spørgsmålet, er det selvfølgelig af interesse at få det at vide. Hr. J. O. Krags bemærkning under første behandling om den fattige mands bil kunne i og for sig få os til at tro, at socialdemokra-

tiet angriber vort valg af midler i særlig grad. Men vi har altså valgt disse midler, og det er ingen tilfældighed, at det er dem, vi foreslår. Vi ved, at i de første 3 måneder af 1969 har importen af biler været 120 mill. kr. større end i de 3 første måneder sidste år. Derfor er det naturligt at sige, at der må være et område, der kan bære en vis forstyrrelse, undskyld: fordyrelse — ja, også en vis forstyrrelse; vi benægter ikke, at det også vil ramme den jævne mand, der skal bruge sin bil, men vi må dog sige, at i forhold til andre forholdsregler, der kunne være truffet, er det dog et spørgsmål, om ikke man rammer den fattige mand noget mindre, end man ville gøre, hvis det var fødevarer og andre ting, der var blevet fordyret.

Vi har altså anset denne stramning for nødvendig, og det kan der vel ikke være noget fuldstændig overraskende i; vi har jo tidligere peget på, at en sådan mulighed kunne opstå. Jeg vil gerne have lov til at nævne eller citere, hvad jeg selv udtalte derom ved tredje behandling af finanslovforslaget den 27. marts i år — sp. 5403-04:

„Når man fremhæver disse positive træk, . . . er der selvfølgelig også grund til at betone, at stabiliseringspolitikken slet ikke er ført til ende. Det er vel i øvrigt aldrig sådan i den økonomiske politik, at man kan hvile på . . . de vundne laurbær. Vil man sikre en stabil økonomisk udvikling, er det nødvendigt . . . fortsat at føre årvågen stabiliseringspolitik; . . . flere træk i den seneste tids udvikling viser, at vi igen kan miste balancen i dansk økonomi, hvis vi ikke ser os godt for, og hvis man ikke griber ind i tide.“

Efter nogle bemærkninger om likviditetstab for staten i forbindelse med kildeskatten slutter bemærkningerne — sp. 5407:

„Dette må der tages hensyn til, når vi [efter påske] fastsætter procenten [for kildeskattens udskrivning]. Når den endelige beslutning herom træffes af folketinget, vil vi være i besiddelse af yderligere oplysninger vedrørende beskæftigelsessituationen, byggeaktiviteten, udenrigshandelen og valutasituationen, og det er disse forhold, der er afgørende for, hvor stram finanspolitikken skal være.“

Vi har altså ment, at en stramning var nødvendig. Hr. Egon Jensen spørger, om vi dog